

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/151/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713209732
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5713209732.2

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobkyne H.. P. O., K.. XX.XX.XXXX, O. Q., X.. V. XXXX/X, právne zastúpenej JUDr. Henrietou Hirjakovou, advokátkou, so sídlom v Michalovciach, Nám. Osloboditeľov 1, proti žalovanej TUreality s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 85/32, IČO: 44 314 205 právne zastúpenej Mgr. Monikou Dubskou, advokátkou, so sídlom v Ružomberku, Šoltésovej 13, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 13, sp. zn. W. XXX/XXXX zo dňa 27.5.2013, takto

rozhodol:

Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica s.r.o., sp. zn. W. XXX/XXXX zo dňa 27.5.2013 sa z r u š u j e v plnom rozsahu. Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 1130,45 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobkyne JUDr. Henriety Hirjakovej, advokátky, Č.. Ú.. XXXXXXXXXXXX/XXXX.

Vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica s.r.o., sp. zn. W. zo dňa 27.5.2012 sa odkladá do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/151/2013.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 2.7.2013 sa žalobkyňa proti žalovanej domáhala odloženia vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a súčasne jeho zrušenia, a to na základe dôvodov predpokladaných v ustanovení § 40 ods. 1 písm. c/, g/, j/ Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla, že dňa 16.5.2011 mala uzatvoriť so žalovanou nevýhradnú zmluvu na sprostredkovanie kúpy nehnuteľností, predmetom ktorej bolo sprostredkovanie uzavretia kúpnej zmluvy na odpredaj nehnuteľnosti patriacich žalobkyni a evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie Martin. Nárok žalovanej na províziu bol dojednaný pre prípad splnenia podmienok v článku VIII. bod 3 predmetnej zmluvy. Táto zmluva bola dojednaná ako nevýhradné zastúpenie, čo znamenalo, že okrem sprostredkovania predaja nehnuteľnosti žalovanou mohla odpredať predmetnú nehnuteľnosť aj sama. Žalobkyňa namietala tú skutočnosť, že by žalovanej vznikol nárok na províziu podľa článku VIII. bod 3 predmetnej zmluvy, pretože žalovaná nepredložila pred rozhodcovským súdom zmluvu o rezervácii nehnuteľnosti so záujemcom. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a nedošlo k ukončeniu platnosti zmluvy výpoveďou. Spochybnila tiež, že by nárok žalovanej na províziu vznikol z titulu údajného vykonania ohliadky predmetných nehnuteľností, ktoré sa mali konať dňa 21.7.2011 bez jej účasti. K uzavretiu nevýhradnej zmluvy došlo až 8.8.2011 v byte žalobkyne, za prítomnosti zástupkyne žalovanej pani Č. a Ing. Ď., ktorý je priateľom žalobkyne. Bolo to v období, keď žalobkyňa prišla z pôrodnice, nakoľko 31.7.2011 sa jej narodil syn. Napriek tomu, že zástupkyňu žalobkyne upozornila, že nie je vhodná doba na uzatváranie zmluvy a je citovo rozrušená a nesústredená, predstaviteľka žalovanej na ňu naliehala a žalobkyňa nakoniec nevýhradnú zmluvu podpísala. Zhruba po dvoch

mesiacoch žalobkyňu kontaktovala pani D., záujemkyňa o kúpu predmetných nehnuteľností, ktorá uviedla, že ich videla na internete a rada by priamo so žalobkyňou uzatvorila kúpnu zmluvu. Túto kúpnu zmluvu skutočne žalobkyňa uzavrela dňa 5.10.2011 a informovala o tom telefonicky aj predstaviteľku žalovanej pani Č.. Dňa 8.12.2011 však bola žalobkyňi doručená faktúra žalovanej na úhradu 2606,- eur z titulu provízie za sprostredkovanie predaja predmetných nehnuteľností. Keďže žalovaná podľa názoru žalobkyne nespĺnila predpoklady nároku na vyplatenie provízie, žalobkyňa žalovanej predmetnú faktúru vrátila listom zo dňa 9.12.2011. Žalovaná však podala žalobný návrh na Stály rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica, s. r. o. so sídlom Horná 13, Banská Bystrica. Na základe predmetného žalobného návrhu žalobkyňa obdržala uznesenie Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 18.1.2012, sp. zn. SR 011/2012, ktorým jej bolo oznámené, že začalo rozhodcovské konanie vo veci vymáhania pohľadávky - provízie v prospech žalovanej. Na základe predloženej výzvy v lehote 10 dní od doručenia uznesenia, prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobkyňa doručila žalobnú odpoveď, v ktorej uviedla, že nesúhlasí s vymáhaným nárokom, považuje ho za neoprávnený, nakoľko nárok na províziu žalovanej nevznikol. Dňa 27.5.2013 Stály rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica, s. r. o., so sídlom Horná 13, Banská Bystrica vydal napadnutý rozhodcovský rozsudok sp. SR 011/2012, ktorý bol žalobkyňi doručený 7.6.2013. Predmetným rozsudkom bola žalobkyňa zaviazaná zaplatiť žalovanej sumu vo výške 2606,- eur do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a tiež zaplatiť žalovanej úrok z omeškania vo výške 9% ročne z tejto odo dňa 30.12.2011 do zaplatenia, a nahradiť žalovanej trovy právneho zastúpenia vo výške 260,78 eur. Podľa názoru žalobkyne trpel rozhodcovský rozsudok hneď niekoľkými vadami. Žalobkyňa popierala platnosť rozhodcovskej doložky - zmluvy podľa § 40 ods. 1 písm. c/ Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko bola v pozícii spotrebiteľky, túto rozhodcovskú doložku osobitne nevyjedнала, čím nemala možnosť výberu. Dojednanie o rozhodcovskej doložke bolo zakomponované v nevýhradnej zmluve v článku XII. v záverečných ustanoveniach bodu 2, ktoré splynulo s ostatnými zmluvnými dojednaniami. Tieto sa nedali oddeliť od ostatných častí a pokiaľ žalobkyňa chcela a mala podpísať zmluvu, musela súhlasiť s navrhovanými zmluvnými podmienkami. Žalobkyňa v žalobe citovala predmetnú rozhodcovskú doložku a uviedla, že takýmto dojednaním jej bola vylúčená možnosť slobodnej voľby prejednať vec pred všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Dojednanie takejto rozhodcovskej doložky považovala žalobkyňa za neprimeranú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (Zákon č. 40/1964 Zb.).

Žalobkyňa navyše namietla porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, ktorá je vyjadrená v ustanovení § 17 Zákona o rozhodcovskom konaní, čím bol daný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g/ Zákona č. 244/2002 Z. z.. Došlo k tomu tak, že žalobkyňi neboli predložené všetky dôkazy na to, aby sa k nim ako účastníčka konania mohla dostatočne vyjadriť v tomto prípade išlo o emailovú komunikáciu medzi pani D. a žalovanou, o ktorú sa opiera aj predmetný rozhodcovský rozsudok.

Rozhodcovský súd nesprávne vec právne posúdil, nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu. V tomto smere žalobkyňa poukázala na skutkové okolnosti prípadu, a vytkla, že rozhodca sa nezaoberal tým či uzavretá zmluva je platná a či netreba na daný prípad aplikovať ustanovenia o spotrebiteľskej zmluve a či daná zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobkyňa poukázala na tú skutočnosť, že na daný právny vzťah medzi účastníkmi konania je nutné aplikovať zákonné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, a zmluvný vzťah medzi účastníkmi by sa nemal riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, tak ako to vyplývalo z predmetnej zmluvy, navyše strany si neuzatvorili písomnú dohodu o voľbe práva podľa § 261 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa dojednanie zmluvných podmienok v článku VII. bodu 3 predmetnej zmluvy považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tomto ustanovení zmluvy bolo koncipované oprávnenie dodávateľa na províziu aj v prípade, ak v predmetnej veci nedôjde k splneniu predmetu zmluvy zo strany dodávateľa žalovanej, a táto podmienka bola v hrubom nepomere s právami žalobkyne a je koncipovaná jednostranne v neprospech žalobkyne, ako spotrebiteľa, preto je podľa názoru žalobkyne neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Takto rozhodcovský rozsudok porušil právo na ochranu spotrebiteľa, čím je daný dôvod pre jeho zrušenie podľa § 40 ods. 1 písm. j/ citovaného zákona. Súčasne žalobkyňa navrhla, aby do právoplatného ukončenia tohto sporu bola odložená vykonateľnosť tohto rozsudku.

Na týchto tvrdeniach žalobkyňa v priebehu konania zotrvala.

Žalovaná sa k žalobe vyjadrila prvýkrát podaním zo dňa 22.7.2013, na súd došlým 26.7.2013, ktorým žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo svojom vyjadrení poukázala na skutočnosť, že dňa 16.5.2011 žalobkyňa dobrovoľne, slobodne a vážne uzatvorila predmetnú zmluvu a k jej podpisu nebola nijakým spôsobom nútená. Pre prípad, že by si žalobkyňa pripravila vlastný návrh zmluvy o sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti bola by ju žalovaná akceptovala a došlo by k dohode obsahu tejto zmluvy. Podľa názoru žalovanej zmluva nie je jednostranne výhodná alebo nevýhodná. Zakladá práva a povinnosti na oboch stranách. Väčšiu časť tohto vyjadrenia potom žalovaná strana venovala zdôvodňovaniu, prečo žalovanej strane v zmysle predmetnej a podľa názoru žalovanej strany, platne uzavretej zmluvy vznikol nárok na províziu za sprostredkovanie uzavretia kúpnej zmluvy žalobkyňou s manželmi D.. Uviedla, že žalobkyňa si nespĺnila povinnosť oznámiť žalovanému okolnosť, že uzatvorila zmluvu s manželmi D., ktorých sprostredkoval žalovaný bez ohľadu na to, že rovnakú povinnosť zakotvuje aj nevýhradná zmluva o sprostredkovaní predaja v článku VII. ods. 1. V súlade s uzatvorenou zmluvou podľa Obchodného zákonníka nárok sprostredkovateľa, teda žalovaného na odmenu vzniká, ak odporca obstará pre vlastníka príležitosť uzatvoriť so záujemcom obchod, alebo ak za jeho aktívnej súčinnosti, alebo v dôsledku nej dôjde medzi vlastníkom a záujemcom k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na predmet sprostredkovania rok po skončení po tejto zmluvy, aj ak odporca neuzatvorí rezervačnú zmluvu. Žalobkyňa argumentuje neprijateľnosťou rozhodcovskej doložky, avšak žalovaná mala za to, že žalobkyňa bola dostatočne oboznámená a uzrozumená s tým, že pre prípad sporov môžu obe strany podať návrh na vydanie rozhodnutia pred rozhodcovským súdom. Pritom žalobkyňa neuplatnila námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v konaní pred rozhodcovským súdom. V bode 2 článku XII. predmetnej zmluvy podpísanej dňa 16.5.2011 je konštatovaná možnosť, nie povinnosť, predložiť spory rozhodcovskému súdu. Zmluvné strany sa nevzdávajú práva obrátiť sa na všeobecný súd, uvedená rozhodcovská doložka má povahu nevýhradnej rozhodcovskej klauzuly. Uvedenú doložku považujú za individuálne dojednanú nakoľko pre prípad, že by bol predložený návrh na uzavretie totožného záväzkového vzťahu s iným obsahom podmienok zo strany navrhovateľa, bol by akceptovaný rovnako. Nie je možné konštatovať, že by takéto dojednanie spôsobovalo značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovské konanie je na Slovensku upravené zákonným spôsobom, je efektívnejšie, rýchlejšie a hlavne lacnejšie pre obe strany. Doložka nie je nekalou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Predbežnou otázkou by nemala byť platnosť doložky, ale jej význam a teda, či mal a má žalobca možnosť uplatniť svoje právo na štátnom súde a či nespôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v jeho neprospech tak, že rozhodcovská doložka ho núti podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Podľa judikatúry o taký prípad ide vtedy, ak spotrebiteľ má síce možnosť uplatniť právo na štátnom súde, ale zároveň má povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu a konaní vyvolá dodávateľ. Podľa názoru žalovanej strany o takýto prípad sa nejednalo. Povinný má právo nechať vec preskúmať všeobecným súdom. Žalovaná strana potom poukázala na niekoľko rozhodnutí súdov SR ale aj Európskeho súdneho dvora a záverom konštatovala, že má za to, že sa jedná o plnenie zo zmluvy, ktorej platnosť bola ukončená, obe zmluvné strany mali právo zmeniť obsah podmienok, ktoré sú obsahom uzatvorenej zmluvy a teda všetky podmienky boli individuálne dojednané, a teda nejedná sa o prípad popísaný a predpokladaný v článku 3 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zmluva bola vyvážená. Žalobkyňa nebola nútená získať plnenia, resp. službu len od žalovaného, nakoľko takéto služby poskytujú aj iné obchodné spoločnosti, a teda žalovaný nemá dominantné postavenie na trhu. Plnenie vyžadované zo zmluvy nie je v rozpore s dobrými mravmi a žalovanému patrí odmena vo forme provízie, ktorú mu priznal rozhodcovský súd.

Aj v priebehu konania žalovaná strana na tomto tvrdení zotrvala.

Súd vo veci vykonal dokazovanie čítaním najmä kópie spisu Rozhodcovského súdu a to Rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici, zriadeného pri spoločnosti Rozhodcovský súd Banská Bystrica, s. r. o., Horná 13, sp. zn. SR011/2012 výsluchom účastníkov konania a ďalších svedkov, a to O. Č., Ing. W. Ď. a Q. O.. Oboznámil sa tiež so zmluvou, a to nevýhradnou zmluvou na sprostredkovanie predaja a kúpy nehnuteľnosti a poskytnutí služieb súvisiacich so sprostredkovaním obchodu datovanej dňa 16.5.2011, ako aj ďalšou korešpondenciou medzi účastníkmi konania, a takto vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci:

Účastníci konania a to žalobkyňa, ako vlastníka a žalovaný, zastúpený O. Č. uzavreli nevýhradnú zmluvu na sprostredkovanie predaja a kúpy nehnuteľnosti a poskytnutí služieb súvisiacich so sprostredkovaním obchodu, ktorá podľa predtlaču na zmluve bola uzavretá podľa § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka (Zákon č. 513/1991 Zb.). Predmetom zmluvy bolo sprostredkovanie predaja a kúpy

pozemkov zapísaných na LV č. 5924 pre katastrálne územie Martin za cenu požadovanú vlastníkom 54,- eur na m2 spolu s odmenou sprostredkovateľa 2,- eurá za m2, teda za celkovú kúpnu cenu 56,- eur za m2. Sprostredkovateľ, teda žalovaný sa v zmluve dohodol so žalobkyňou na vypracovaní kúpnych zmlúv a návrhu na vklad do katastra nehnuteľnosti uhradenie overenia podpisov na kúpnej zmluve a uhradenia poplatku 66,- eur za vklad do katastra nehnuteľností. Články VII. až XII. predmetnej zmluvy (č. I. 8-9) boli vyhotovené vo forme predtlaču, ktorá obsahovala len rukou vypísané miesto a dátum podpisu predmetnej zmluvy. Medzi účastníkmi bolo nesporné, že žalobkyňa túto zmluvu podpísala, rovnako ju podpísal zástupca žalovaného O. Č.A., avšak spornou sa stala skutočnosť, kedy došlo k podpisu zmluvy. Z výpovede žalobkyne a jej priateľa Ing. W. Ď. vyplynulo, že zmluva bola podpísaná 8.8.2012, po tom, čo sa žalobkyňa vrátila z pôrodnice po narodení dieťaťa. V ich výpovediach boli ohľadne dňa podpisu zmluvy isté nepresnosti, obe tieto osoby, tak žalobkyňa a jej priateľ sa zhodovali na tom, že k podpisu predmetnej zmluvy došlo v byte žalobkyne po návrate žalobkyne z pôrodnice, teda v auguste roku 2012. A samotný podpis zmluvy a jej vyplnenie trvalo len niekoľko minút. Svedkyňa O. Č. trvala na tom, že zmluva bola uzavretá dňa, ktorý je uvedený ako deň vzniku zmluvy, teda 16.5.2011, že žalobkyňu po narodení dieťaťa už v byte nenavštívila. Súd je však presvedčený, že k podpisu zmluvy došlo s najväčšou pravdepodobnosťou spomínaného 8.8.2012 a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa si veľmi presne spomínala, že po návšteve pani Č. v jej byte došlo po narodení dieťaťa. Je zrejmé, že v súvislosti s mimoriadnou udalosťou v živote žalobkyne, akým bolo narodenie dieťaťa, žalobkyňa v pamäti veľmi dobre fixovala aj udalosti, ktoré prebiehali v najbližších dňoch po jej návrate z pôrodnice a že sa na deň podpisu zmluvy dobre pamätá.

Článok VII. predmetnej zmluvy upravoval otázku nevýhradného zastúpenia a doplnkových služieb sprostredkovateľa. Článok VIII. upravoval práva a povinnosti sprostredkovateľa a článok IX. práva a povinnosti vlastníka. Článok X. upravoval cenu a odmenu sprostredkovateľa, článok XI. trvanie zmluvy a článok XII. záverečné ustanovenie.

Podľa článku XII. bod 2 zmluvné strany sa dohodli, že všetky spore, ktoré medzi nimi vzniknú s právnych vzťahov vzniknutých na základe tejto zmluvy, alebo súvisiacich s touto zmluvou vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik tejto zmluvy, môže ktorákoľvek zo strán predložiť na rozhodnutie pred jediným rozhodcom v rozhodcovskom konaní Stálemu rozhodcovskému súdu v Banskej Bystrici, zriadenému pri Rozhodcovský súd Banská Bystrica, s. r. o., IČO: 44 103 956, zmluvné strany sa rozhodnutiu vydanému v rozhodcovskom konaní podriaďa s tým, že takéto rozhodnutie bude pre zmluvné strany končené a záväzné, tým nie je dotknuté právo zmluvných strán obrátiť sa na všeobecný súd.

Z tohto článku nevyplýva žiadna možnosť osoby podpisujúcej zmluvu, a to v časti formuláru, ktorú nie je možné oddeliť od predtlačenej článku VII. až XII. zmluvy na odmietnutie rozhodcovskej doložky takto koncipovanej, teda pri tomto článku nie je predtlačené vyjadrenie, ktoré by dávalo možnosť vlastníkovi, a teda objednávateľovi služieb realitnej kancelárie odmietnuť toto ustanovenie.

Zo spisu vyššie uvádzaného rozhodcovského súdu súd zistil, že dňa 18.1.2012 žalovaný na tento rozhodcovský súd podal žalobu o zaplatenie sumy 2606,- eur podaním z 28.12.2011, ktorú sumu žiadal priznať titulom odmeny za sprostredkovanie podľa článku VII. ods. 3 vyššie spomínanej nevýhradnej zmluvy na sprostredkovania predaja a kúpy nehnuteľnosti ... K žalobe žalovaný pripojil plnomocenstvo svojej právnej zástupkyne, kópiu predmetnej nevýhradnej zmluvy, kópiu faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.11.2011, zročnej 29 dní od prijatia, ktorou žalobkyňu vyúčtoval odmenu za sprostredkovanie vo výške 2606,- eur a kópiu dokumentu o ohliadke nehnuteľnosti zo dňa 21.7.2011 ako aj internetové výpisy z katastra nehnuteľností.

Dňa 18.1.2012 rozhodcovský súd vydal uznesenie sp. zn. SR011/2012, ktorým doručil žalovanej - žalobkyňi P. O. žalobu s prílohami a uložil žalovanej, aby v lehote 10 dní predložila rozhodcovskému súdu písomne žalobnú odpoveď v ktorej je povinná vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe, súčasne ju poučil, že žalovaná je v žalobnej odpovedi povinná označiť a predložiť dôkazy o ktoré svoje tvrdia opiera a ktoré navrhuje vykonať. Týmto uznesením tiež poučil žalobkyňu v procesnej pozícii žalovanej o tom, že ak neoznámia svoju žalobnú odpoveď bez vážneho dôvodu v lehote 10 dní, rozhodcovský súd pokračuje v rozhodcovskom konaní a rozhodne na základe žaloby s prihliadnutím na dôkazy navrhnuté, alebo predložené rozhodcom. Súčasne bola žalovaná poučená o práve uplatniť námietku zaujatosti voči rozhodcovi, aj o možnosti písomne uznať uplatnený nárok v lehote 10 dní a o možnostiach vydania rozsudku na základe uznania alebo vzdania sa nároku o úprave náhrady trov konania, žalovaná bola tiež poučená o tom, na akú adresu jej budú doručované písomnosti

rozhodcovského súdu a akým spôsobom sa majú doručovať písomnosti adresované rozhodcovskému súdu, a o počte vyhotovení týchto podaní.

Prílohami tohto uznesenia bola žaloba, nevýhradná zmluva na sprostredkovanie predaja a kúpy nehnuteľnosti, dokument o ohliadke, výpis z katastra nehnuteľností, fotokópia faktúry a list, ktorým žalobkyňa vrátila faktúru realitnej kancelárii. Ďalším listom zo dňa 23.1.2013 rozhodcovský súd vyzval žalujúcu stranu na adresu jej právneho zástupcu, teda realitnú kanceláriu, na predloženie originálu záznamu ohliadky nehnuteľnosti, záznam o tom, kto požiadal o ohliadku nehnuteľnosti a akým spôsobom a tiež na preukázanie skutočností, akým spôsobom realitná kancelária sa aktívne zúčastňovala na sprostredkovaní obchodu.

Na tento list reagovala právna zástupkyňa realitnej kancelárie listom zo dňa 25.2.2013, ktorým predložila originál dokumentov o ohliadke nehnuteľnosti, emailovú komunikáciu žalobcu a manželov D., geometrický plán pozemkov, ktoré boli predmetom emailovej komunikácie a výpis z inzertnej evidencie žalobcu.

Podaním došlým na rozhodcovský súd 6.2.2012 žalobkyňa P. O. podala žalobnú odpoveď podľa § 18 Zákona č. 244/2002 Z. z. a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V tomto podaní, ktorého prílohou bola len plná moc právneho zástupcu a čestné vyhlásenie Ing. S. D. nenamietala platnosť rozhodcovskej doložky.

Zo spisu je zrejmé, že medzitým došlé vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu - žalovanej realitnej kancelárie v procesnom postavení žalobcu pred rozhodcovským súdom zo dňa 25.2.2013 a ani jeho prílohy už rozhodcovský súd žalobkyni a žalovanej P. O. nezasielal.

Dňa 15.5.2012 došlo do spisu podanie žalobkyne P. O., ktorá rozhodcovskému súdu oznámila, že namieťa nedostatok jeho právomocí, pretože zmluva o ktorú opiera svoju právomoc rozhodcovský súd má charakter spotrebiteľskej zmluvy, kde rozhodcovská doložka je podľa § 53 ods. 4 písm. r/, o/, z/ neprijateľnou podmienkou, a teda je neplatná. Ešte predtým žalobkyňa (pred rozhodcovským súdom žalovaná) žiadala podanie správy o stave rozhodcovského konania a to listom zo dňa 13.3.2013.

Bez pojednávania dňa 27.5.2013 rozhodcovský súd vydal rozsudok sp. zn. SR 011/2012, ktorým žalovanú P. O. zaviazal k povinnosti zaplatiť 2606,- eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne od 30.12.2011, k náhrade trov rozhodcovského konania. Iné skutočnosti z kópie spisu rozhodcovského súdu zrejme neboli.

Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že právny vzťah medzi účastníkmi konania posudzoval v zmysle ustanovení § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, teda ako obchodno-právny vzťah s odvolaním sa na zmluvu, ktorá bola podľa tohto ustanovenia uzavretá. Je zrejmé, že rozhodcovský súd vykonal dokazovanie aj emailovými správami a poukázal na vyjadrenie žalobcu (realitnej kancelárie), ktorým sa odvolával na emailovú komunikáciu realitného makléra a záujemkyne, ktorú v prílohe predložil. Je zrejmé, že táto emailová komunikácia bola do spisu doložená dodatočne, ako príloha vyjadrenia žalujúcej realitnej kancelárie a to podania z 25.2.2013 a je zrejmé, že žalobkyni (v rozhodcovskom konaní žalovanej P. O.) už na vyjadrenie rozhodcovským súdom zaslaná nebola. Napriek tomu sa rozhodcovský súd vo svojom rozhodcovskom rozsudku na tento listinný dôkaz odvolával a pri svojom rozhodovaní z neho vychádzal. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd v žiadnom prípade neposudzoval postavenie účastníkov zmluvy a aj účastníkov rozhodcovského konania ako postavenie dodávateľa a spotrebiteľa, teda nezaoberal sa otázkou, či zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy.

Žalobu žalobkyne súd posudzoval podľa príslušných ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, teda Zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom ku dňu konania rozhodcovského súdu a vyhlásenia a vydania rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom, alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Podľa § 17 účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie práv a ich ochranu.

Podľa § 33 ods. 2 citovaného zákona, rozhodcovský súd musí rozhodnúť o každom návrhu uvedenom v žalobe alebo o vzájomnej žalobe, alebo uplatnenom dodatočne počas rozhodcovského konania; nesmie však prekročiť medze uplatnených návrhov. Nemožno prisúdiť, čo odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné. Rovnako nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak sa dôvod, pre ktorý nemožno prisúdiť plnenie vzťahuje len na časť zmluvy, nemožno prisúdiť plnenie týkajúce sa len tejto časti, pokiaľ z povahy zmluvy alebo jej obsahu alebo okolností, za ktorých došlo k jej uzavretiu nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy predchádzala nekalá obchodná praktika, nemožno prisúdiť plnenie v celom rozsahu.

Podľa § 37 ods. 1 citovaného zákona, účastníci rozhodcovského konania sa môžu v rozhodcovskej zmluve dohodnúť, že rozhodcovský rozsudok môže na základe žiadosti niektorého z nich preskúmať iný rozhodca (rozhodcovia). Na ustanovenie tohto rozhodcu (rozhodcov) primerane platia ustanovenia § 6 až 11. Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli v rozhodcovskej zmluve na preskúmaní rozhodcovského rozsudku, jeho preskúmanie iným rozhodcom (rozhodcami) je vylúčené, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 40 ods. 1 citovaného zákona, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len ak po c/ jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, po g/ bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17), po j/ pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 40 ods. 2 citovaného zákona, ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe môže na návrh účastníka konania vykonať rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 41 ods. 1 citovaného zákona, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiada o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36 lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (Zákon č. 40/1964 Zb.) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktorá spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo boli neprijateľné podmienky individuálne vyjednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, z ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Je zrejmé, že žalobkyňa využila inštitút, predpokladaný ustanovením § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní a domáhala sa zrušenia vyššie uvedeného rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa tak urobila včas, pretože žalobu na súde podala dňa 2.7.2013, keď rozhodcovský rozsudok podľa kópie doručeny jej právnomu zástupcovi dňa 7.6.2013. Žalobkyňa teda podala žalobu v zákonne predpokladanej 30-dňovej lehote podľa § 41 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Ako prvý dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku uviedla neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, v tomto prípade šlo o rozhodcovskú doložku, ktorá bola súčasťou zmluvy a bola obsiahnutá vo vyššie citovanom ustanovení článku XII. bod 2 formulárovej zmluvy, ktorú účastníci konania podpísali.

Medzi účastníkmi bolo nesporné, že žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy s realitnou kanceláriou konala mimo svojej podnikateľskej činnosti, predmetné nehnuteľnosti vlastnila ako fyzická súkromná osoba, nepodnikateľka a teda mala postavenie spotrebiteľa v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaný, realitná kancelária konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a preto mala postavenie dodávateľa. Zmluva, ktorú účastníci konania uzavreli mala preto spotrebiteľský charakter, napriek tomu, že sa odvolávala vo svojom predtlačenom texte na skutočnosť, že je uzatváraná podľa § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, teda zákona č. 513/1991 Zb.. Rozhodcovská doložka bola súčasťou predtlačeneho textu v závere ktorého sa nachádzajú podpisy účastníkov. Z výpovede žalobkyne ale vyplynulo, že sa ustanovením o prejednaní sporu rozhodcovským súdom vôbec nezaoberala, pretože na prečítanie zmluvy nemala ani dostatok času a význam rozhodcovského konania jej nebol vysvetlený. Ani z výpovede svedkyne O. Č., zástupkyne žalovanej realitnej kancelárie nevyplynulo, že by žalobkyňu vyslovene upozornila na spôsob rozhodovania prípadného sporu pred rozhodcovským súdom a ani že by so žalobkyňou osobitne rokovala o právnom režime zmluvy podľa Obchodného zákonníka.

Súd mal takto za preukázané, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v článku XII. ods. 2 zmluvy nebola individuálne vyjednaná a vzhľadom na skutočnosť, že podľa názoru súdu, zmluva bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom a má spotrebiteľský charakter.

Východisko, pre posúdenie otázky, či možno rozhodcovskú doložku považovať za neprímeranú podmienku v spotrebiteľskej zmluve spočíva v skutočnosti, že rozhodcovské konanie nie je nachádzaním práva ale dotváraním záväzkového vzťahu zmluvných strán činnosťou rozhodcu, zastupujúceho strany, ktoré na rozhodcu delegovali svoju vôľu. Ak ide o rozhodcovskú doložku a rozhodcovské konanie v rámci spotrebiteľských sporov, musí toto konanie vo všeobecnosti zabezpečovať procesné práva porovnateľné so súdnym konaním, ktoré by prichádzalo do úvahy v prípade, keď by spotrebiteľ nebol viazaný rozhodcovskou doložkou (ústnosť, priamosť konania, odvolacia inštancia, absencia iných prekážok pri uplatňovaní spotrebiteľovho práva). Dojednanie v podobe rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve možno z ústavnoprávneho hľadiska pripustiť iba za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky procesného charakteru budú účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie, čo vo vzťahu spotrebiteľ - podnikateľ znamená zvýšenú ochranu slabšej strany t. j. spotrebiteľa a že dohodnutá procesné pravidlá budú garantovať spravodlivý proces,

vrátane možnosti preskúmania rozhodcovského nálezu inými rozhodcami, ako to umožňuje platný zákon o rozhodcovskom konaní (rozhodnutie ústavného súdu ČR zo dňa 1.11.2011, č. k. II ÚS 2164/10).

Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve, ktorú použila žalovaná strana pri vzniku právneho vzťahu so žalobkyňou nebola žalobkyňou ako spotrebiteľkou individuálne dojednaná a podľa názoru súdu vyžaduje od žalobkyne, aby sa podrobila rozhodcovskému konaniu a rozhodnutiu vydanému v rozhodcovskom konaní, za predpokladu, že takýto spor vyvolá dodávateľ. A takejto situácii žalobkyne ako spotrebiteľky, nebráni tá skutočnosť, že z poslednej vety citovaného ustanovenia zmluvy vyplýva, že touto doložkou nie je dotknuté právo zmluvných strán obrátiť sa na všeobecný súd. Rozhodcovská doložka, tak ako bola naformulovaná nemala žiadne ďalšie ustanovenia, z ktorých by vyplývala možnosť žalobkyne odmietnuť takéto riešenie sporu, navyše neumožňovala ani preskúmanie rozhodcovského rozsudku iným rozhodcom v zmysle § 37 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa presvedčenia súdu, takáto rozhodcovská doložka obsiahnutá vo formulárovej zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania spôsobuje nerovnováhu medzi účastníkmi konania v prospech žalovaného dodávateľa, teda realitnej kancelárie a preto je neplatná. Jej formulácia totiž nezabezpečuje slabšej strane, spotrebiteľovi, pre prípad, že by spor rozhodcovským súdom vyvolal dodávateľ, (čo je v praxi väčšina prípadov) rozsah obdobných procesných práv, aké má spotrebiteľ v konaní pred všeobecným súdom. Súd preto dospel k presvedčeniu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky vo formulárovej zmluve, ktorú účastníci konania, a to žalovaná realitná kancelária ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ uzavreli.

Nepochybne súd zistil aj ďalší dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku a totiž, že v rozhodcovskom konaní bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania.

Je nesporné, že emailová komunikácia, ktorá bola žalobcom dodatočne doložená do spisu rozhodcovského súdu, a z ktorej rozhodcovský súd vychádzal, a odvolal sa na ňu v odôvodnení svojho rozsudku, nebola daná rozhodcovským súdom na vyjadrenie žalovanej strane, v tomto prípade žalobkyne P. O. a tým došlo aj k narušeniu práv, ktoré žalobkyňa v procesnej pozícii žalovanej, účastníčky rozhodcovského konania mala.

Z ustanovenia § 26 ods. 5 Zákona o rozhodcovskom konaní totiž vyplýva, že účastníkom rozhodcovského konania sa musí doručiť oznámenie o každom ústnom pojednávaní a zasadaní rozhodcovského súdu v dostatočnom časovom predpise, najmenej 30 dní pred začatím ústneho pojednávania alebo zasadania, ak sa doručuje účastníkovi rozhodcovského konania do cudziny. Všetky listiny alebo iné informácie predložené rozhodcovského súdu jedným účastníkom rozhodcovského konania sa musia bez zbytočného odkladu oznámiť všetkým účastníkom rozhodcovského konania. Rovnako sa musia všetkým účastníkom rozhodcovského konania oznámiť obsah znaleckého posudku alebo listiny, o ktoré sa rozhodcovský súd môže opierať pri svojom rozhodovaní.

Tým rozhodcovský súd znemožnil realizovať žalobkyne jej procesné práva vyjadriť sa, k dodatočne predloženému dôkazu žalujúcej realitnej kancelárie a podľa presvedčenia súdu, zásadným spôsobom tak porušil rovnosť žalobkyne ako účastníčky konania vo vzťahu k druhému účastníkovi konania, teda súd sa stotožnil so žalobou v tom smere, že v rozhodcovskom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodcovského rozsudku bola závažným spôsobom porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania.

Ďalším dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku je samotná skutočnosť, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.

Nepochybne bolo zistené, že účastníci konania mali postavenie dodávateľa a spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi nimi mala mať náležitosti zmluvy spotrebiteľskej. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd posudzoval zmluvu podľa ustanovenia v jej predtlačí, teda ako zmluvu uzavretú podľa tam uvádzaného ustanovenia § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd túto zmluvu považoval za uzavretú v súlade s ustanovením § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka a vôbec neskúmal či sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, tak ako ju definujú ustanovenia § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. V dôsledku tejto skutočnosti ju ani nepodrobil prieskumu podľa § 53 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a

nezaoberal sa tým, či odkaz na režim Obchodného zákonníka v tejto spotrebiteľskej zmluve nie je v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je totiž zrejme, že ustanovenia o sprostredkovateľskej zmluve má aj Občiansky zákonník (§ 774 - 777 Občianskeho zákonníka), ktorý definuje záväzok sprostredkovateľa a iným spôsobom ako Obchodný zákonník.

Teda za takýchto okolností nemohol všeobecný súd konštatovať nič iné, len to, že pri rozhodovaní boli použité všeobecne záväzné predpisy na ochranu spotrebiteľa, keďže rozhodcovský súd sa obsahom zmenky z pohľadu ustanovení predpisov na ochranu spotrebiteľa ani nezaoberal, posudzoval ju v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, bez toho aby sa zaoberal tým, či medzi účastníkmi konania došlo k platnej výhrade Obchodného zákonníka, tak ako ju predpokladá ustanovenie § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261 sa spravuje týmto zákonom. Z výpovede žalobkyne a svedkyne Č. je zrejme, že právnym režimom zmluvy sa neozberali a preto nie je možné z formulároveho záhlavia zmluvy usúdiť, že vôľa účastníkov smerovala k dojednaniu výhrady Obchodného zákonníka, tak ako ju predpokladá ustanovenie § 262 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Napriek tomu, že záhlavie formulárovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi obsahovalo odkaz na ustanovenie § 642 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, súd nemal za to, že účastníci platne uzavreli dohodu o použití Obchodného zákonníka, tak ako ju predpokladá ustanovenie § 262 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Nebolo totiž preukázané, že by vôľa zmluvných strán smerovala k dohode o takomto právnom režime vzťahu medzi účastníkmi zmluvy. Preto mal súd za to, že v tomto prípade je daný aj dôvod predpokladaný ustanovením § 40 ods. 1 j/ Zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní.

Súd preto dospel k presvedčeniu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku je nutné zrušiť v zmysle § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní, čím žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Súd na návrh žalobkyne využil ustanovenie § 40 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. a do doby právoplatnosti tohto rozsudku odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobkyňi, ktorá bola v konaní plne úspešná priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Žalobkyňi vznikli trovy jej právnym zastúpením a boli vyúčtované a priznané podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za zastupovanie právnych služieb. Trovy právneho zastúpenia sú tvorené odmenou právnej zástupkyne žalobkyne za 4 úkony právnych služieb po 101,25 eur (prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 26.6.2013, spísanie žaloby a účasť na pojednávaní v dňoch 19.2.2014 a 9.4.2014). K prvým dvom úkonom právnej služby patrí režijný paušál po 7,81 eur a k úkonom právnej služby uskutočneným v roku 2014 patrí režijný paušál v sume 8,04 eur. Súčasne patrí právnej zástupkyňi náhrada cestovných výdavkov pri účasti na pojednávaní zo dňa 19.2.2014 a náhradu za stratu času aj pri pojednávaní nariadeného na deň 9.4.2014. Náhrada cestovných výdavkov pri ceste na pojednávaní dňa 19.2.2014 pri ceste z Michaloviec do Martina a späť pri počte 548 km a priemernej spotrebe 4,4 litra/100km a cene nafty 1,335 eur/liter potom predstavuje náhradu za spotrebu pohonných hmôt vo výške 32,18 eur, základná náhrada za použitie motorového vozidla pri počte 548 km x 0,183 eur sumu 100,28 eur a náhrada za stratu času pri dĺžke cesty 227 minút z Michaloviec do Martina a rovnakom čase potrebnom čase na vykonanie cesty z Martina do Michaloviec, predstavuje pri sadzbe 13,40 eur za každú začatú pol hodinu, náhradu za stratu času 214,40 eur za celú cestu z Michaloviec do Martina a späť. Spolu vzniklo právnej zástupkyňi žalobkyne právo na cestovnú náhradu a náhradu za stratu času pri ceste na pojednávanie dňa 19.2.2014 vo výške 348,86 eur. V takmer v rovnakej výške z rovnakých dôvodov a pri rovnakých veličinách patrí právnej zástupkyňi žalobcu náhrada cestovných výdavkov a náhrada za stratu času pri ceste na pojednávanie dňa 9.4.2014, avšak s rozdielom, že v čase vykonania pojednávania cena PHM predstavovala 1,336 eur/liter a preto tieto náhrady predstavujú 346,89 eur. Trovy právneho zastúpenia spolu priznané podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavujú sumu 1130,45 eur. K náhrade týchto trov súd žalovanú v prospech žalobkyne zaviazal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin. V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu

sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.